DARRERE EL TAULELL

M. Mercè Llagostera Domingo

M'han demanat que escrigui un text que faci referència a un fet important succeït en els darrers 25 anys de la vida de Valls.

He triat un fet que he viscut plenament des del meu lloc de treball. És el canvi de la manera de viure del meu barri i de la manera de comprar. Em remuntaré més enllà dels 25 anys, per explicar-vos com ho he viscut des de darrere el taulell de la nostra botiga.

Sóc la cinquena generació que regento la merceria Casa Mercè, que, des dels anys trenta del segle XX, ha estat ubicada al mateix lloc, al carrer de la Peixateria cantonada amb el carrer del Forn Nou. Vaig començar a treballar-hi quan era joveneta, quan anava al col·legi Lledó. Els meus pares, els dies que hi havia feina, em feien tornar del col·legi abans per ajudar-los a despatxar tot i la meva curta edat. Això ara fóra impensable, però fa gairebé cinquanta anys no era estrany.

El dia a dia de la botiga no ha canviat gaire, però la clientela, la manera de viure al barri i de comprar, sí. Abans aquests carrers eren plens de botigues: els carrers de Sant Antoni, Sant Oleguer, Espardenyers, Forn Nou, eren un lloc privilegiat en el nucli antic de la nostra ciutat, un punt de referència comercial per a tota la ciutat i la comarca.

Ara, en canvi, hi ha molt pocs comerços. És el reflex del canvi de vida dels vallencs. El centre de la vida ciutadana s'ha desplaçat cap a la part alta, deixant morir el cor de la ciutat. Els pisos del centre s'han buidat per donar pas a les noves zones habitades.

Aquest fenomen ha afectat, lògicament, el comerç. En aquests moments tenir-hi una botiga és complicat, perquè a la gent li costa baixar a comprar.

L'ambient del carrer abans era un altre. Recordo especialment els dies festius importants com Tots Sants i Sant Joan. Nosaltres ens fèiem un fart de vendre mitjons i mitges perquè tothom havia d'anar arreglat. Ara es va més d'esport, amb

vambes i texans. També se celebrava molt el dia de la mare o del pare, en què es despatxaven molts mocadors de coll per a la mare i de butxaca per al pare, a més dels mitjons de moda.

Amb el anys, els hàbits d'anar a comprar han canviat perquè el fet de treballar els dos membres del matrimoni fa que s'acostumi a fer la compra en grans superfícies; tot i que, quan es vol una peça de qualitat o es busca alguna peça molt concreta, encara es compra a la botiga especialitzada.

Malgrat tot, el tracte directe a la botiga, per a mi, continua sent molt gratificant. M'ho passo d'allò més bé. En el nostre sector, a vegades, les clientes t'expliquen que han d'anar de casament i nosaltres els aconsellem el que els escau més bé, siguin els botons o les mitges. El proper dia que vénen et comenten com va anar, si els va quedar bé, etc. Aquest tracte tan proper, de client a professional, només es pot trobar a la botiga de sempre, a la de tota la vida: la peixateria, la sabateria, la farmàcia, la merceria… Per això crec que estaré a la botiga fins que l'edat o la salut m'ho permetin.

El dia que no pugui continuar serà el moment de recordar tot el que he après i he viscut. Des d'aquí he vist la mort del pare, però també el naixement dels fills i del néts, he conegut molta gent i he intentat donar un bon servei a tothom que ha volgut entrar.

La botiga ha estat la meva vida i des d'aquí he conegut el món.

El dia a dia de la botiga no ha canviat gaire, però la clientela, la manera de viure al barri i de comprar, sí. (Foto cedida per l'autora)

LA SILUETA

Guillem Lluveras Cuadras

M'agrada molt la silueta de Valls, sobretot la que veieu a la fotografia, la part vella, que m'agradaria que pogués esdevenir més bella d'aquí a poc temps.

En aquests últims anys, m'ha sobtat molt el canvi en la silueta del nostre poble. Suposo que s'ha anat modificant a la majoria de pobles, és el que toca, les modes són les que són i si no ens volem quedar enrere s'ha de "pujar al tren" (ara que hi

Potser l'edat que tinc no m'ha permès de veure en positiu l'evolució de Valls. (Foto: Rosa Núria Cuadras, cedida per l'autor)